

en række områder, hvis vi skal løse de problemer, som vi står over for. Det gælder ikke alle områder, men det gælder nogle, og her er det specielt miljøområdet, jeg vil hæfte mig ved. Hvis vi ikke har overnationale beslutninger på et område som miljøområdet, kan vi ikke løse miljøproblemerne. Vi kan ikke gøre det gennem en national strategi. Der skal også være bindende juridiske regler, der skal være flertalsafgørelser, man skal kunne stemme andre lande ned, som ikke har lyst til at gå så vidt, som man skal, og så skal man have ret til at gå videre i det enkelte land.

Ud fra de tre principper eller piller eller måder at tænke på er der i hvert fald i mit sind ikke nogen tvivl om, at det må blive til et ja til Amsterdamtraktaten.

Der er for det første forbedringer på en lang række områder, som andre også har nævnt: Miljø, arbejdsmiljø, lønmodtagerrettigheder osv. For det andet er forbeholdene fastholdt, og for det tredje er det en nødvendig politisk forudsætning for åbningen over for Central- og Østeuropa. Alle besværgelser fra dem, der siger, at sådan er det ikke, passer jo ikke. Det er den reelle virkelighed i Europa, at Amsterdamtraktaten skal være vedtaget og gennemført, for at vi kan få denne proces i forhold til Østeuropa.

Mit sidste argument for et ja er, at jeg ikke vil risikere nej. Det betyder ikke, at jeg vil true med bål og brand. Vi ved jo ikke, hvad der sker, kan man sige, hvis vi siger nej. Jeg tror ikke, det bliver noget med bål og brand. Det er en helt uinteressant diskussion. Men hvorfor i alverden skulle vi løbe den risiko, at der er nogle, der vil stikke en kæp i hjulet i forhold til åbningen over for Central- og Østeuropa?

En anden risiko er, hvordan vores nej bliver opfattet i Europa. Det siger jeg lidt lavmælt, fordi det ikke er en voldsom trussel eller advarsel, jeg nu kommer med, men det er noget, jeg har dybt inde i mig. Bliver det opfattet, som om vi nu vil gøre mere for Central- og Østeuropa? Bliver det opfattet, som om vi nu vil gøre mere for at få bedre miljøbestemmelser? Bliver det opfattet, som om vi nu vil samarbejde på endnu en lang række områder?

Nej. Min frygt er, at det bliver opfattet som en støtte til nogle af de kræfter i Europa, der er meget nationalistiske, der er meget racistiske, der er meget fremmedhadende, og som kobler EU-modstand sammen med modstand mod de

fremmede. Det er min frygt. Jeg ved ikke, om det går så galt, men jeg vil ikke løbe risikoen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Steen Gade beskæftigede sig med situationen efter et nej og hævdede, at der ingen mulighed er for, at Danmark kan forlade EU. Det vil i hvert fald ikke føre til noget godt, mener hr. Steen Gade. Så vil vi sidde, ligesom Norge gør.

Jeg tror slet ikke, hr. Steen Gade forestiller sig, hvilke positive kræfter der kan sættes i gang som et resultat af et dansk nej. Der er jo ingen naturlov, der siger, at Norge skal oprettholde sin elendige aftale med EU. Hvorfor skulle Norge det? Ikke mindst hvis Danmark siger nej, og hvis vi endda kunne få et flertal i Folketinget for en folkeafstemning om selve EU-medlemskabet, ville det da give en vældig ny debat i Norge om, hvordan Danmark og Norge skulle fortsætte frem mod en afvikling af unionsprojektet og hen imod en etablering af et løsere mellemstatsligt europæisk samarbejde, hvor alle kan være med.

Det ville da sætte den proces i gang, og det ville det også gøre i Sverige. I Sverige er modstanden mod Unionen jo enorm. Et dansk nej ville være en inspiration for den svenske befolkning til også at indlede vejen mod en løsere tilknytning til EU eller måske til at komme helt ud af EU igen. Jeg tror, hr. Steen Gade helt fejlbedømmer de folkelige kræfter, som vil kunne frigøres ved et nej.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man må selvfølgelig respektere hr. Steen Gades engagement og lyst til at diskutere EU-spørgsmålet. Det har jeg oplevet ved flere lejligheder, og det synes jeg er meget positivt. Man må selvfølgelig også erkende, at både hr. Steen Gades holdning og hans argumentation med hensyn til det europæiske samarbejde har skiftet karakter. Jeg kan huske, at da regeringskonferencen blev indledt, var noget af det, som hr. Steen Gade lagde allerstørst vægt på, ordet fleksibilitet, det var det, at man kunne have forskellige rum, og det var det med, at man kunne have et samarbejde på forskellige niveauer.

Når jeg i dag hører hr. Steen Gade argumentere for et ja til Amsterdamtraktaten, kan jeg konstatere, at det, som hr. Steen Gade lagde allerstørst vægt på i starten af regeringskonfe-